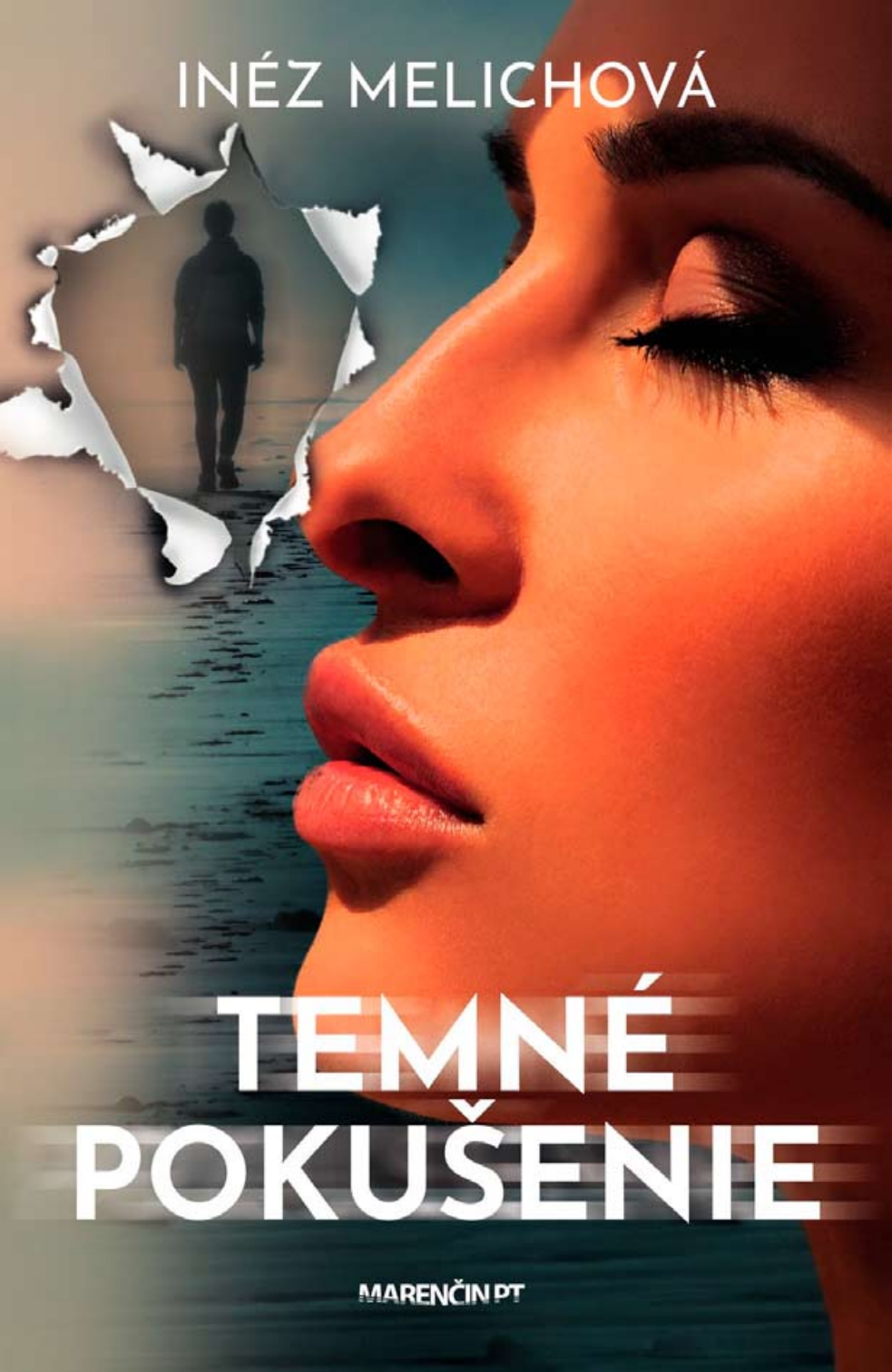

INÉZ MELICHOVÁ

TEMNÉ POKUŠENIE

MARENČIN PT

*„Jedine ten, kto vo svojej láske vyjde z kruhu Ja k Ty,
nájde bránu, ktorou sa vstupuje do tajomstva bytia.“*

Gabriel Marcel

INÉZ MELICHOVÁ

*temné
pokušenie*

MARENČIN PT

© Inéz Melichová, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2020
Design © Marta Blehová, 2020
836. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0618-7 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0619-4 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0620-0 (ePub)

Prológ

Nad mestom sa vznáša mrazivý opar. V tú noc je mimoriadne chladno, teplomer ukazuje mínus pätnásť stupňov. Z tmy sa týčia múry spiacich domov a na snehu sa odráža svetlo mesiaca. Priťahnem si k tvári hrubý šál a odhodlane vykročím oproti ľadovému vetru. Chlad mi preniká až do kostí a ani niekoľko vrstiev oblečenia nedokáže zastaviť jeho silnejúce zovretie. Strkám ruky do vreciek a rýchlym krokom prebehnem cez tmavú úzku uličku.

V kine som nebola už pár rokov a nebyť kolegyne, ktorá ma pozývala s pravidelnou vytrvalosťou, nešla by som ani tentoraz. No aspoň na chvíľu som zatúžila uniknúť realite a ponoriť sa do sveta, kde zimu, námrazu a januárovú tmu vystriedalo slnko, horúca láska a farba ruží. Vždy som zbožňovala romantické príbehy, ktoré mi dávali nádej a vieru v lepší život. Možno preto, že ten môj má k romantike poriadne ďaleko a podľa natrieskanej sály plnej žien, rozhodne nie som jediná, ktorá túži po kúsku imaginárneho šťastia.

Vdychujem ľadový vzduch a rýchloú chôdzou sa pokúšam rozprúdiť krv v mrznúcich končatinách. Mimovoľne pozriem na hodinky. Pol dvanástej v noci uprostred zimy rozhodne nie je čas na nočné prechádzky. Mala som poslúchnuť kolegyňu a vziať si taxík. Lenže práca predavačky v miestnom bistre, kam chodia najmä študenti, mi neumožňuje míňať eurá na takéto rozmar. Cesta z kina by mi nemala zabráť viac ako dvadsať minút, no nepočítala som s tým, že mi do očí bude šľahať ostrý severák a namiesto chodníka uvidím len biely koberec utkaný zo snehových vločiek. Opäť mi myseľ zabľúdi k filmu. Predstavujem si seba v úlohe hlavnej hrdinky. Prečo by rovnaké šťastie nemohlo stretnúť aj mňa? Máš dvadsaťsedem rokov, dve malé deti a si rozvedená, ozýva sa podpichovačný hlas, ukrytý kdesi hlboko v mojich útrobach.

So Zdenom sme sa poznali už od základnej školy a spočiatku to vyzeralo na príbeh ako vystrihnutý z červenej knižnice. Ale keď sa nám narodilo prvé dieťa, všetko sa pokazilo. Možno už vtedy som mala od neho odísť, ale aj moju matku otec v opitosti bil a nerozvieďla sa. Napriek všetkým fackám ho milovala. Aj ja som milovala Zdena a keď si zbalil veci a zmizol aj so spoločnými úsporami, tiež som za ním plakala. Po rozvode som sa zrútila a navštívila psychologičku. Povedala mi, že za všetko môže moja výchova, že žena, ktorá mala otca násilníka a sukničkára, si vyberie rovnakého partnera. Vraj som od matky prebrala nesprávne vzorce správania a musím ich zmeniť. Po pár sedeniach som k nej prestala chodiť. Nemohla som počúvať tie táraniny. Za moje rozpadnuté manželstvo môže jedine prekliaty osud a tá zmachlená štetka, s ktorou sa Zdeno zoznámil na internete, nie ja a moja matka.

Spomienky na neho vytesnili posledné zvyšky eufórie, ktorú vo mne vyvolal milostný príbeh z filmu, a priamoúmerne s pribúdajúcou hmlou a mrazom sa ma zmocňuje hnev na celý svet. Donekonečna si kladiem otázku, ako je možné, že niekto má v živote šťastie a prečo mňa odjakživa prenasleduje smola. Nič z toho, čo som si vysnívala, nevyšlo, vždy ma čakalo len hlboké sklamanie. V momente zabúdam na romantické kulisy a na jazyku sa mi rozlieva horkosť. Môj život nikdy nebude pripomínať príbeh z filmového plátna. Tie dve hodiny zabudnutia boli primálo na to, aby mi vniesli pokoj do duše. Práve naopak, teraz si oveľa viac uvedomujem, koľko nádherných okamihov nikdy nezažijem, a o čo všetko ma nespravodlivý osud ukrátil.

Kráčam v tichu spiaceho mesta a neústupčivo sa predieram cez chlad, ktorý mi naráža do očí. Deti som dala k matke, preto okrem omrzajúcich prstov nemám žiadny dôvod ponáhľať sa. Doma ma čaká len prázdna studená posteľ, no keby som vopred vedela, aké mrazivé peklo sa v noci rozpúta, určite by som pozvanie do kina odmietla. Za tie dve hodiny prchavého šťastia to rozhodne nestálo.

Od špinavej rieky zavial studený vlhký vzduch. Zazdalo sa mi, že ma po tvári niekto šľahol mokrým uterákom. Breh, inokedy

zahádzaný odpadkami, prikrýva súvislá vrstva snehu. Rýchlym krokom prechádzam cez cestu, pozdĺž opustenej parkovacej plochy, neďaleko prázdnych skladov továrenského areálu. Pri chodníku stojí osamelá tmavá dodávka. Čudujem sa, prečo ju vodič radšej neodstavil na rozľahlom parkovisku, ale hneď tú myšlienku púšťam z hlavy. Moju myseľ celkom zatemnil pocit hnevu, krivdy a nespravodlivosti. Urobím pár krokov, keď z auta vystúpi akýsi muž a ide mi oproti. Prižmurujem oči, ale v tme ho nedokážem rozpoznať. V prvom momente si pomyslím, že to musí byť Zdeno. Zachvejem sa od vzrušenia. Že by sa rozhodol ku mne vrátiť? Iba ja jediná viem pochopiť, prečo by som mu dala druhú šancu.

Sklamane zisťujem, že tento muž je o niečo vyšší. Jeho chôdza je rýchla a pohyby akoby vyrátané s matematickou presnosťou. Zdá sa mi povedomý. Určite som ho niekde videla. Blíži sa priamo ku mne. Pokúšam sa ovládnuť strach, ktorý mi sťahuje hrdlo. Na útek je už neskoro a odrazu mi dochádza, aké nebezpečné je podľahnúť sebaľútosti. Nevieť, či za to môže adrenalín, kŕčové znepokojenie alebo posledný záblesk jasnej mysle, no pri pohľade na neho si uvedomujem, že za všetky moje zlyhania a omyly nie je zodpovedný osud, ale len ja sama a že som v minulosti urobila obrovskú chybu, za ktorú teraz budem musieť zaplatiť. Nestihnem ani vykriknúť, keď ku mne priskočí, bolestivo ma schmatne a na ústa mi pritlačí niečo zapáchajúce. S odporom sa nadýchnem a pokúšam sa vybaviť si tváre svojich detí, no skôr, než by som napočítala do troch, obklopí ma hustá tma.

1.

Eva netrpezlivo prešlapovala pred historickou jednoposchodovou budovou v centre mesta. Priestory bývalej základnej umeleckej školy získal v reštitúcii pôvodný majiteľ a zriadil si tam súkromnú jazykovú školu. Aspoň tolko zistila z informácií na internete. Po trinástich rokoch sa v jej rodnom meste veľa vecí zmenilo.

Stavba vyzerala zvonka neudržiavaná, nutne si vyžadovala novú fasádu, výmenu okien a popraskaných drevených rámov. Eva to vyhodnotila ako zlé znamenie a práve preto sa nevedela rozhodnúť, či má vojsť alebo sa otočiť na opätku. Lenže súrne potrebovala prácu, čo v tejto hladovej doline nebolo jednoduché. Nakoniec pozbierala odvalu a so sebazaprením stlačila kľučku. Ovanul ju chlad starých budov a čerstvej maľovky. Interiér vyzeral byť udržiavaný, vstupnú halu skrášľovali reprodukcie abstraktných obrazov a kvetinové dekorácie. Prešla menšou chodbou a vošla do ďalšej, z ktorej viedlo niekoľko dverí.

Otriasla zo seba sneh, ktorý jej cestou napadal na kabát. Bezradne zostala stáť uprostred a keby na stene neuvidela malú cedulku so šípkou smerujúcou na schody a nápisom kancelária, pravdepodobne by svoj úmysel utiecť už dávno uskutočnila. S obavami vyšla na poschodie a keď zbadala príslušné dvere, nespelo zaklopala. Stále ju ovládali pochybnosti, či jej rozhodnutie bolo správne.

„Ďalej,“ ozval sa zvnútra rázny mužský hlas.

Zhlboka sa nadýchla a vošla.

Miestnosť bola malá, zariadená použitým nábytkom. Uvažovala, že ho možno vyradili z nejakej právnickej alebo notárskej firmy. V kúte bola umiestnená čierna sedačka s ozdobnými vankúšmi, ktorých úlohou bolo zakryť potrhanú koženku. Za

kancelárskym stolom oproti oknu sedel asi tridsaťročný muž. Vyžarovali z neho ústretovosť a prevaha.

„Som Roland Vrbický, riaditeľ,“ postavil sa a suverénne jej podal ruku. Jeho stisk bol príliš pevný, pravdepodobne sa niekde dočítal, že sila stisku je prejavom silnej osobnosti.

Hoci zariadenie bolo dosť biedne, Rolandovi, nahodenom v sivom saku s kravatou a vyleštených topánkach, sa nedalo nič vytknúť. Celkový dojem narušal len tuctový vzhľad majiteľa a absencia akejkoľvek charizmy či fyzickej príťažlivosti. Mal ten typ tváre, ktorý sa človeku nikdy nevryje do pamäti.

Na nete si zistila, že vlastní jazykové školy ešte v ďalších troch mestách. Predpokladala, že všetky sú v budovách, ktoré získal v reštitúcii a z nejakého dôvodu sa mu ich nepodarilo prenajať alebo výhodne predať. Ku cti mu slúžilo, že namiesto roly zabezpečeného dediča sa rozhodol byť užitočný spoločnosti a investovať svoj čas a peniaze do vlastného biznisu. Nie však v takej miere, aby mu to narušilo vyhliadky na bezstarostný a pohodlný život.

„Čo si želáte?“ opýtal sa s prehnanou zdvorilosťou, v ktorej bolo asi toľko úprimnosti ako v nacvičenom stisku ruky.

„Mrzí ma, že som prišla neohlásene, ale len včera som našla inzerát v novinách, že potrebujete novú lektorku. Ráno som sa pokúšala dovolať, no nikto mi nedvíhal.“

„Ach, moja asistentka asi odbehla. Pravdepodobne zas nefungovala kopírka a musela ísť... ale to nie je podstatné, miesto je už obsadené,“ odvrkol nervózne. Jeho počiatočný entuziazmus a predstieraná ústretovosť boli šmahom ruky preč. Keby mu povedala, že má záujem o jeden z ponúkaných kurzov, už by sedela v kresle a možno by jej ponúkol aj kávičku. Takto sa otočil a bez toho, aby jej venoval aspoň pár slov na rozlúčku, sadol si za stôl a začal sa hrať v papieroch, predstierajúc pracovnú zaneprázdnenosť.

„Študovala som politický manažment na Carletonskej univerzite v Ottawe. Verím, že so svojimi jazykovými schopnosťami by som mohla byť pre vašu školu prínosom,“ odvetila odhodlane.

„Vy ste študovali v Kanade?“ odrazu sa obrátil na veľkom otočnom kresle a prekvapene dvíhol obočie.

„Áno, tu je diplom. Narodila som sa v tomto meste, ale odsťahovali sme sa, keď som bola ešte dieťa.“

„A vy ste sa vrátili späť? Z Kanady?“ posledné slová zdôraznil, akoby návrat domov zo zaslúbenej zeme, zvanej Kanada, bol najväčšie bláznovstvo pod slnkom.

Tvárila sa, že jeho otázku vníma ako rečnícku a rýchlo mu podala diplom a životopis.

Váhavo zobral dokumenty do ruky a pozorne si ich prezeral. Čakala, kedy diplom zdvihne oproti oknu, aby si overil pravosť vodotlače.

„Za iných okolností by som vás poslal domov, pretože zásadne nedebatujem s potencionálnymi uchádzačmi bez toho, aby sa ohlásili vopred a mimo oficiálnych konkurzov, ale nedá mi znovu sa neopýtať. Prečo ste sa vrátili na Slovensko?“

Eva uhla očami a v duchu si nadávala, že si niečo dopredu nevymyslela. Mohlo jej napadnúť, že sa na to opýta. „Rodinné dôvody,“ zamumlala potichu.

Neveriacky si ju premeriaval a už chcel niečo dodať, keď mu skočila do reči.

„Okrem angličtiny plynule hovorím aj francúzsky. Všimla som si, že vo svojej ponuke nemáte kurzy francúzštiny. Mohla by som...“

„O francúzštinu tu nikto nemá záujem,“ nenechal ju dohovoriť tentoraz on. „Skôr ide angličtina a nemčina, lebo veľa žien odtiaľto chodí za prácou do Rakúska. Aby bolo jasné, toto mesto nie je žiadna zlatá baňa. Je to malé mesto a okrem nás je tu ešte jedna jazykovka. Našťastie máme vlastné priestory, takže si môžem dovoliť tento rozmar. Vlastním ešte tri ďalšie školy v iných mestách.“

O tom vonkoncom nepochybovala. Túžba vlastniť, byť riaditeľom a mať kontrolu a moc bola zreteľná v každom jeho pohybe a v každej črte tváre, podobne ako hlboká frustrácia, že je iba riaditeľom jazykovej školy a nie rovno celej zemegule. Precenila ho. Jeho dôvod venovať sa niečomu zmysluplnému nespočíval v potrebe byť užitočný, ale pramenil z túžby po moci.

„No, priznám sa, neviem, ako sa mám rozhodnúť,“ dramaticky rozhodil rukami. „Už ste niekedy učili?“ spýtal sa prísne a pozorne si ju prezeral malými pichľavými očami. „Verím, že vaša znalosť angličtiny musí byť vynikajúca, ale ak nemáte žiadne skúsenosti s učením...“ zbežne sa pozrel do životopisu. „Uvádzate, že viete aj po rusky. Naozaj?“ uškrnul sa. „Mám vás dať preskúšať? Neznášam, keď si uchádzači o prácu popíšu do životopisov kadejaké bludy, len aby zaujali.“

„Moja mama je vyštudovaná učiteľka ruštiny a angličtiny. Ruštinu ma učila odmalička.“

„Máte oficiálny doklad alebo skúšku?“

„Nemám, ale...“

„Myslel som si,“ nenechal ju dohovoriť. „Nabudúce si do životopisu uvádzajte len tie znalosti, ktoré viete zdokladovať a nie to, čo si myslíte, že ovládáte.“

Eva zatála päste a mala čo robiť, aby sa neotočila a netresla dvermi. Neurobila to len preto, lebo prekukla jeho hru. Už vedela, že ju prijme. Na webovej stránke si zistila, že zamestnáva troch slovenských učiteľov, ale ani jedného rodeného Angličana. Jej úvahy sa potvrdili, keď vyrukoval s platom.

„Toto nie je Kanada. Vaše platové očakávania nemôžu byť vysoké vzhľadom na to, že nemáte žiadnu prax a študovali ste politický manažment.“

Sebavedome si ju premeral a ďalej zanietené rozprával. „Vyučovanie prebieha v poobedňajších hodinách od štvrtej do ôsmej. Samozrejme, v prípade klientov, ktorí majú záujem o individuálne hodiny, sa musíme prispôbiť ich požiadavkám. Takže?“ dôležito na ňu pozrel.

Eva rýchlo spracovávala informácie. Jej alter ego ju naliehavo presviedčalo, aby z toho vycúvala. Nakoniec slabo prikývla.

Na tvári riaditeľa zemegule sa rozlial spokojný úsmev.

„Mám len jednu požiadavku,“ nervózne si odkašľala.

Podráždene na ňu pozrel, očividne nebol zvyknutý, aby zamestnanci vyslovili svoje požiadavky nahlas.

Hop alebo trop, pomyslela si. Ak povie, že je to problém, v momente odíde. „Bývam v podnájme v neďalekej obci. Posledný

autobus odchádza večer o trištvrte na osem, preto by som musela končiť najneskôr o pol ôsmej.“

„To nevadí, nejako by sme to vyriešili. Namiesto toho od- učíte niektoré dopoludňajšie konverzačné kurzy vo firmách,“ mávol rukou. „Poviem sekretárke, aby pripravila zmluvu. Prídte v pondelok o deviatej. Máme poradu a zoznámite sa aj so svojimi kolegami.“ Otočil sa jej chrbtom a začal niečo ťukať do počítača. Pochopila, že je to signál na odchod a že cestu von musí nájsť sama.

Z kancelárie odchádzala so zmiešanými pocitmi. Pokiaľ si pamätala, každý hovoril jej rodičom, aká je šikovná, múdra, usilovná. No len ona sama vedela, že to nie je celkom pravda. Napriek všetkým superlatívom existovali ľudia, ktorí v nej prebúdžali pocity, za ktoré sa sama pred sebou hanbila. Boli to ľudia, ktorí mali moc a nebáli sa ju použiť, ale pritom im uniklo, že moc je v prvom rade obrovská zodpovednosť a prináša pôžitok len psychopatom. Zostávalo jej dúfať, že ten ťaživý pocit úzkosti a zlej predtuchy nemá žiadny racionálny základ a je len výsledkom návštevy miesta, kde sa, ako to už v starých budovách býva, v priebehu rokov nahromadilo priveľa negatívnej energie.

V žiadnom prípade nesmie dovoliť, aby v nej prevládli všetky tie zlé a nežiaduce vlastnosti, ktorými odjakživa opovrhovala.

2.

Sobotné ráno sa utápalo v rovnako studenej tme ako predošlá noc. Soňa musela vstať zavčas, lebo o trištvrte na sedem sa jej začínala dvanásťhodinová zmena v nemocnici. Spomenula si, ako už od detstva snívala o práci sestričky. V tom čase stačilo absolvovať strednú zdravotnícku školu s maturitou a po jej ukončení mohla nastúpiť ako plnohodnotná sestra na chirurgické oddelenie. Prijali ju na septickú chirurgiu, čo bola skúška ohňom, a z troch čerstvo prijatých absolventiek nakoniec vydržala len ona. Ostatné dve dali výpoveď hneď potom, ako po odstránení obväzu uvideli otvorenú nekrotickú ranu, v ktorej sa hemžili dvojcentimetrové larvy. Zatiaľ čo jej dve kolegyne utekali zvracať, Soňa to zvládla a v priebehu tridsiatich rokov sa vypracovala na vrchnú sestru.

Mrhologie ustalo, ale stále mrzlo a zasnežený les pri ceste pripomínal rozprávkový scenériu. Keby mala viac času s radosťou by vystúpila z auta a kochala sa korunami stromov zahalených snehovým páperím a ľadovými kryštálkami, ktoré pokryli zem. Pre námrazu sa neodvážila ísť rýchlo, čo sa ukázalo ako prezieravé vo chvíli, keď z lesa neočakávane vybehla vyplašená srna. Soňa prudko zabrzdila, auto dostalo šmyk, spravilo hodiny a zapichlo sa zadnou časťou do hlbokého záveja na okraji cesty. Pár sekúnd otrasene sedela za volantom a zhlboka dýchala. Mala šťastie, že srnu minula a že na ceste sa okrem nej nikto ďalší nenachádzal. Skúsila naštartovať auto, ale kolesá sa len bezmocne krútili v hlbokom snehu. Dopekla! zanadávala, vystúpila a zlostne kopla do pneumatiky. Nikdy nechodila touto trasou, ale ráno sa na diaľnici stala havária, preto sa jej zdalo rozumnejšie ísť starou cestou cez les a vyhnúť sa kolóne, na ktorú upozorňovali v rádiu. Vybrala mobil a zavolała manželovi, aby prišiel auto vytiahnuť. Potom

zavolala do práce a stručne vysvetlila, čo sa jej stalo. Aj cez mobil zaregistrovala ťažký povzdych kolegyne, pre ktorú to znamenalo, že po nočnej bude musieť ďalej zostať v službe.

Kým čakala na pomoc, postavila výstražný trojuholník a prechádzala sa nervózne popri ceste. Nahnevane zazerala na kryštalickú vrstvu pokrývajúcu asfalt. V tomto ročnom období bola ešte tma a uprostred čierno-bielej pustatiny sa cítila zraniteľne. Manžel sľúbil, že príde okamžite, ale pri momentálnom stave ciest pochybovala, že to bude za menej než pätnásť minút. Neďaleko stál zhrdzavený plechový prístrešok autobusovej zastávky. Neviedla, či sa niekto vo vnútri nachádza, lebo mal aj bočné steny, ale zdalo sa jej bezpečnejšie počkať pod prístreškom ako v aute. Navyše začal fúkať studený vietor a hoci bola vonku len pár minút, čoraz viac jej začala zima prenikať do kostí. Z predného sedadla vzala kabelku a vykročila k zastávke. Pošúchala si spánky v snahe potlačiť začínajúcu migrénu. Uvažovala, či si pribalila ružovú tabletu a čo urobí, keď sa ukáže, že auto je nepojazdné.

Zamyslene vošla do svojho núteného úkrytu, rozhládla sa v prítmí a v momente zabudla na bolesť hlavy. Namiesto premrznutých nervózných ľudí, čakajúcich na autobus, uvidela na zemi dve biele postavy. Tá, ktorá jej bola oproti, mala niečo namaľované na hrudi. Najprv si myslela, že sú to sochy, bizarné umelecké diela, ktoré tam z recesie naaranžoval nejaký šialený umelec. Až po pár sekundách jej došlo, že sa pozerá na ľudské telá. Na zemi sedeli chrbtami k sebe dvaja ľudia. Muž a žena. Boli nahí, zviazaní povrazom a podľa srieňa, ktorý sa im usadil na vlasoch, a stuhnutosti, museli byť už niekoľko hodín mŕtvi, ale v tomto počasí to nevedela presne odhadnúť. Strach vystriedala povinnosť. Podišla k nim a skúsila nahmatať pulz, hoci vedela, že je to zbytočné. Pri takýchto mrazoch bez odevu nemali šancu prežiť. Keď sa k nim naklonila, po chrbte jej prešli zimomriavky, ktoré rozhodne nespôsobili mínusové teploty. Maľby na hrudi oboch mŕtvol boli v skutočnosti do kože vyrezané akési znaky. V tej chvíli jej bolo jasné, že musí volať na políciu. Mechanicky siahla po mobile v kabelke. Keď ho odblokovala a prístroj osvetlil ich tváre, tak sa roztriasla, až jej vypadol z ruky.

Obete mali oči zatvorené a zašité tenkým kovovým drôtom.

Možno bola jednou z mála, ktorú nevydesil pohľad na hmýriace sa červy v nekrotickej rane, ale tentoraz sa neovládla a urobila to, čo jej začínajúce kolegyne v prvý deň na septickej chirurgii.

3.

Eva sa rozhliadala po luxusne zariadenej kaviarni. Okrem veľkých oblúkových okien nič iné nepripomínalo minulé roky, keď sem ako dieťa chodila s rodičmi na nedelňný zákusok a zmrzlinový pohár. Za stolíkom, odkiaľ bol najlepší výhľad na zasneženú ulicu, sedel v koženej bunde nejaký chlapík a čítal noviny, ktoré mu zakrývali celú tvár. Eva sa v duchu zasmiala, že možno je to tajný agent a v novinách má malú dierku, ktorou sleduje podozrivého.

V tmavom kúte v tmenom svetle stolovej lampy sedel ďalší muž. Oblečený bol v kvalitnom obleku, podobného strihu ako jej budúci šéf, a Eva zostávalo len súhlasiť s myšlienkou, že keď dvaja nosia to isté, nie je to vždy to isté. Vždy sa jej páčili uhladené typy s jemne kučeravými tmavými vlasmi, pekne opálení, s ostro rezanými črtami a širokými ramenami. Do tejto chvíle si myslela, že sa vyskytujú len vo filmoch a knihách. Pomaly prestávala veriť, že by mohla v reálnom živote stretnúť muža svojich snov. Na rozdiel od väčšiny žien, ona mala o svojom partnerovi už od puberty jasnú predstavu. Na um jej prišla paralela s nákupnými centrami. Vždy sú preplnené tovarom, ale len čo zháňate niečo konkrétne, odrazu zistíte, že väčšina z vystavených vecí je pre vás nepoužiteľná a ani zďaleka nespĺňa vaše očakávania. Napriek tomu sa nechcela vzdať a uchýliť sa k tomu, čo robili jej zadané priateľky. Keď zistili, že vysnívaný ideál existuje len v ich fantázii, zobrali z regálu najbližší ako-tak použiteľný model.

Neznámy zdvihol hlavu a pozrel sa priamo na ňu. Zrakom spočinula na jeho plných a dokonale tvarovaných ústach. Od rozpakov, že ju prichytil, ako na neho zíza, rýchlo odvrátila zrak. Zahanbená sa pobrala k stolíku na opačnom konci miestnosti. Popíjal presso a sústredene študoval akési papiere bez toho, aby jej venoval väčšiu pozornosť. Sklamane si musela priznať, že na

lásku na prvý pohľad to minimálne z jeho strany nevyzerá. Taký chlap je už určite zadaný alebo patrí k tomu typu mužov, pre ktorých je jediným zmyslom života biznis a partnerku si hľadajú najmä na reprezentatívne účely. A ju by na súťaž krásy rozhodne nevybrali.

Vyzliekla si dlhý vlnený kabát a spolu s červeným kašmírovým šálom ho zavesila na vešiak. Nestihla si ani objednať, keď sa otvorili dvere a vošla Monika. Vždy bola dochvilná a ani po toľkých rokoch sa v tomto smere nezmenila. No už to nebola tá pehavá nemotorná pubertiačka, s ktorou drala školské lavice. Teraz pred ňou stála pekná štíhla ryšavka so zelenými očami v tvare mandlí.

„Ty si vyrástla,“ zvolala Eva veselo. „Vyzeráš fantasticky,“ rýchlo vstala, vykročila jej oproti a obe sa srdečne objali.

„Ďakujem, no vieš, že ku mne môžeš byť úprimná,“ rozosmiala sa Monika.

„Na to vezmi jed. Len či to isté môžeš povedať aj ty?“ dobromyseľne ju podpichla.

„Olivová pleť, orieškovohnedé oči, o tom ja môžem iba snívať.“

„A ja zas o tvojej štíhlej postave,“ zasmiala sa Eva.

„S radosťou by som brala pár kíľ navyše. Vždy som závidela dievčatám, ktoré sú, ako sa hovorí, krv a mlieko. A tie husté gaštanové vlasy si určite nemusíš farbiť.“

„Zatiaľ nie, ale ak budem po mame, čoskoro si začnem. Šedivieť začala hneď po tridsiatke.“

Objednali si latté a spomínali na školské časy. Bolo zvláštne zvyknúť si, že už dávno nie sú deti a oproti sebe sedia dve dospelé ženy.

„Ako sa ti páči v rodnom meste?“

„Odvtedy sa tu dosť zmenilo, ale nie až tak, že by som sa tu stratila.“

„Ja byť tebou, rozhodne sa sem nevrátim,“ nechápavo potriasla hlavou Monika. „Prečo si myslíš, že práve tu sa život zmenil k lepšiemu?“

„Počas štúdia som veľa cestovala. Zacnelo sa mi za rodiskom.“